Σχόλια εἰς τὸ φυλλάδιο "Συμβολὴ στὸ θέμα τῆς διακοπῆς μνημοσύνου" τοῦ π. Ἀγγέλου Ἀγγελακοπούλου ἐφημερίου Ἱ.Ναοῦ Θεοτόκου, Λόφου Βώκου Πειραιῶς (10-01-2018)

«Πλάνη ποιμένων (οἰκουμενιστῶν) ναυάγιον τῶν κοινωνούντων αὐτοῖς» Μ.Φώτιος P.G. :102,698

Εἰς τὸ κείμενο αὐτό, 31 σελίδων, γίνεται "ἑρμηνεία" τῶν ἱερῶν κανόνων ΙΕ΄ τῆς Α΄ Β΄ συνόδου καὶ 31ου ἀποστολικοῦ. Γράφει ὅτι ὁ όσ. Θεόδωρος Στουδίτης διέκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ πατριάρχου Ἰωσήφ. Αὐτὸ εἶναι λάθος, ὁ ὅσιος Θεόδωρος διέκοψε τὸ μνημόσυνο τῶν πατριαρχῶν Ταρασίου καὶ Νικηφόρου. Ἐπαινεῖ τὸν π. Ἐπιφάνιο Θεοδωρόπουλο ὡς ἔγκριτο, ἐξαίρετο κανονολόγο, παραθέτοντας ἀπ᾽τὸ βιβλίο του "Τὰ δύο ἄκρα, οἰκουμενισμὸς καὶ Ζηλωτισμός" καὶ συμπεραίνει ὅτι ὁ ΙΕ΄ κανὼν εἶναι δυνητικὸς (δηλαδὴ ὅποιος θέλει τὸ ἐφαρμόζει), ὄχι ὑποχρεωτικὸς καὶ οἱ πιστοὶ μποροῦν νὰ ἐκκλησιάζωνται σὲ ἱερεῖς ποὺ ἔχουν ὀρθόδοξο φρόνημα κι᾽ἂς μνημονεύουν ἐπισκόπους οἰκουμενιστάς. Τὸ βιβλίο "Τὰ δύο ἄκρα" τὸ ἔχει **ἀντικρούσει** ὁ ἁγιορείτης ἱερομόναχος π. Θεοδώρητος εἰς τὸ βιβλίο "Ἀντίδοτο" ὅπου ἀναιροῦνται ὅλες οἱ κακόδοξες θέσεις τοῦ π.Ἐπιφανίου ἀφοῦ δὲν ἔχουν πατερικὲς μαρτυρίες.

Ὁ π. Ἄγγελος ἀναφέρει αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ὁ π. Αὐγουστῖνος Καντιώτης : "... ὅταν ὁ κληρικὸς γυμνῇ τῇ κεφαλῇ κηρύττει διδασκαλίες ἀντορθόδοξες, δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόφαση καθαιρέσεως ἀπὸ ἁρμόδιο συνοδικὸ δικαστήριο". Υἱοθετεῖ δηλαδή τὴν παπικὴ ἑρμηνεία περὶ αὐτομάτου ἀπωλείας τῆς χάριτος εὐθὺς μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς αἱρέσεως καὶ δὲν χρειάζεται συνοδικὴ καταδίκη τοῦ αἱρετικοῦ, ἐνῶ οἱ ἱεροὶ κανόνες ὁμιλοῦν ὅτι ἡ σύνοδος καταδικάζει τὸν ἀμετανόητον αἱρετικόν. **Αὐτὸ φυσικὰ ἔρχεται σὲ πλήρη ἀντίθεση καὶ ἀντίφαση μὲ αὐτὰ ποὺ ὑποστηρίζει, διδάσκει καὶ πρεσβεύει στό κείμενό του, διότι σύμφωνα μὲ τὴν παραπάνω θεωρία τοῦ π. Αὐγουστίνου Καντιώτου ποὺ φαίνεται πώς ὁ π. Ἄγγελος δέχεται, ὁ πατριάρχης Βαρθολομαῖος δὲν τελεῖ πλέον μυστήρια, καὶ συνεπῶς ὅσοι ἔχουν κοινωνία μὲ αὐτὸν, (Σεφαφεὶμ Πειραιῶς καὶ λοιποὶ) αὐτομάτως συμμετέχουν στὴν αἵρεσή του, καὶ καθαιρούνται καὶ αὐτοί. Ὁπότε ὁ π. Ἄγγελος μνημονεύει κάποιον ὁ ὁποῖος εἶναι καθηρημένος κατ' αὐτόν, μὲ συνέπεια νὰ καταδικάζει ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτόν του καὶ ὅσους μνημονεύουν τοιούτους ἀρχιερεῖς ὥς μὴ ἔχοντας ἱερωσύνη!!!**

Ὁ π.Ἄγγελος πιστεύει ὅτι οἱ μόνοι κληρικοὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ποὺ ἐφαρμόζουν ὀρθὰ τὴν διακοπὴ μνημοσύνου εἶναι ὁ π.Θεόδωρος Ζήσης, ὁ π.Νικόλαος Μανώλης καὶ ὁ π.Φώτιος Βενζύνιας. Ὅταν ὁ π.Θ.Ζήσης διέκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ Θεσ/νίκης Ἀνθίμου τὶς ἑπόμενες ἡμέρες ἐκκλησιάστηκε εἰς τὴ μονὴ όσ. Νικοδήμου (εἰς Γουμένιτσα) ὅπου ἐκεῖ μνημονεύουν τὸν ἀρχιαιρεσιάρχη Βαρθολομαῖο. **Αὐτὸ εἶναι ἀντικανονικὸ, καί δικαίως μπορεῖ νὰ τὸν καθαιρέσει ὁ μητροπολίτης Θεσσαλονίκης π. Ἄνθιμος διότι αὐτὸ δὲν εἶναι ἀποτείχισις ἀπὸ τὴν αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, μιὰς καὶ ὁ π. Θεόδωρος μνημόνευσε τὸν ἀρχιοικουμενιστὴ Βαρθολομαῖο καὶ ἔχει κοινωνία μὲ ὅσους**

μνημονεύουν τὸν Ἄνθιμο ὥς ὀρθόδοξο (Σεραφεὶμ Πειραιῶς καὶ ἄλλους «ἀντιοικουμενιστὲς ἐπισκόπους» ποὺ ὅμως δέχονται τὴν ψευδοσύνοδο ἐν τῇ πράξει). Ὁπότε ἡ διακοπῆ μνημοσύνου τοῦ πατρός Θεοδώρου παραπέμπει σὲ προσωπικοὺς λόγους, όπότε ἐδῶ μπορεῖ νά γίνει νόμιμη καθαίρεση λόγω φατρίας!!! Ὁμοίως ὁ π.Νικόλαος Μανώλης διέκοψε τὸ μνημόσυνο τοῦ Θεσσαλονίκης Ἀνθίμου και τὴν ἑπόμενη Κυριακὴ εἰς τὴν ἐνορία του ἐν ὥρα Θ.Λειτουργίας ἦταν εἰς τὸ ἱερὸ τοῦ ναοῦ συμπροσευχόμενος **μὲ ἱερεῖς ποὺ μνημόνευαν τὸν Θεσ/νίκης Ἄνθιμο.** Αὐτὸ δὲν λέγεται οἰκονομία καὶ ποιμαντικὴ διάκρισις, ἀλλὰ προδοσία πίστεως. Ὁ π.Φώτιος Βενζύνιας **διέκοψε τὴν λειτουργεία καὶ ὄχι τὸ μνημόσυνο**, δὲν λειτουργοῦσε γιὰ νὰ μὴ τὸν κατηγορήσουν ὅτι «πηγνύει ἴδιον θυσιαστήριον.» Τώρα τί ἄλλαξε καὶ ἱερουργεῖ;

Ὁ π.Θ.Ζήσης ἔλεγε ὅτι οἱ ἁγιορεῖτες ἀποτειχισθέντες εἶναι στὴν ἀκρίβεια κ᾿αὐτὸς στὴν οἰκονομία. **Τώρα γιατὶ μᾶς κατηγορεῖ ὅτι κάνουμε σχίσμα; τί ἄλλαξε ἀπὸ τὸτε; ἐμεῖς δὲν ἀλλάξαμε τίποτε καὶ συνεχίζουμε νὰ ἐφαρμόζουμε τὴν ἀκρίβεια τῶν Ἁγίων Πατέρων. Τίποτε λιγότερο, τίποτε περισσότερο.**

Ὅταν μνημονεύουμε οἰκουμενιστὴ ἐπίσκοπο, συγκοινωνοῦμε μὲ τὴν πίστη ποὺ ἔχει αὐτός, ἀνεξάρτητα τί ἐμεῖς φρονοῦμε. Εἰς τὴν Θ.Λειτουργία τὸν μνημονεύουμε ὡς ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας δηλαδὴ ψευδόμεθα καὶ γινόμαστε -ὡς κοινωνοὶ τῆς πίστεώς του- καὶ ἐμεῖς αἱρετικοί. Ὁ ΙΕ΄ κανὼν τῆς Α΄Β΄ συνόδου τὸν ὀνομάζει μὲν "καλούμενον ἐπίσκοπον" ἐπειδὴ ἔχει τὴν χάριν τῆς ἱερωσύνης (δὲν ἔχει καθαιρεθῆ ἀπὸ σύνοδο), "ψευδοεπίσκοπο καὶ ψευδοδιδάσκαλο" δέ, ἐπειδὴ διδάσκει κακόδοξα. Ἐφ᾿ὅσον (κατὰ τὸν ἀνωτέρω κανόνα) οἱ ἀποτειχισθέντες ἀπὸ τὸν ψευδοποιμένα καὶ τοὺς κοινωνοῦντας μ᾿αὐτόν, εἶναι ἄξιοι τιμῆς, ἄρα οἱ μνημονεύοντες αὐτόν, αὐτοὶ κάνουν σχίσμα εἰς τὴν ἐκκλησία καὶ εἶναι ἄξιοι κατηγορίας καὶ τιμωρίας. Εἰς Κωνσταντινούπολη ἐπὶ εἰκονομάχου πατριάρχου Ἀναστασίου (730-754) οἱ χριστιανοί -πρωτοστατούντων γυναικῶν- εἰς τὴν Χαλκῆ Πύλη, ἐλιθοβόλησαν τοὺς εἰκονομάχους, ἐλέγχοντας αὐτοὺς καὶ ἐτελειώθησαν μαρτυρικῶς.

Τοὺς ἑορτάζει ἡ Ἐκκλησία τὴν 10η Αὐγούστου. Σήμερα τέτοιες πράξεις χαρακτηρίζονται δυστυχῶς, ἀνταρσίες, φανατισμοί, χριστιανῶν δαιμονοπλήκτων ἔργα οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐκτὸς ἐκκλησίας... Ἀντιθέτως αὐτοὶ ποὺ ἀναμένουν σύνοδο (π.χ. τὴν σύνοδο τῶν εἰκονομάχων "τῆς Ἱέρειας", ἔτος 754 μ.Χ.) συνεχίζουν νὰ μνημονεύουν τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Θεοῦ, ὅπως μνημόνευε καὶ ὁ π.Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, ὁ διδάσκαλος τους, καὶ θεωροῦν ἑαυτοὺς συνετούς, διακριτικούς, ἐντὸς τῆς ἐπισκοποκεντρικῆς ἐκκλησίας.

Θὰ ἦτο ἔντιμο νὰ ἔλεγον: "Δὲν θέλουμε νὰ ὀνειδιζόμαστε, νὰ διωχθοῦμε, νὰ χάσουμε τοὺς μισθούς μας καὶ τὶς θέσεις μας χάριν τῆς ἀληθείας, γι᾿αὐτὸ δὲν ἀποτειχιζόμαστε", παρὰ νὰ δικαιολογοῦν ἑαυτοὺς παρερμηνεύοντας τοὺς Ἱ.Κανόνες γενόμενοι αἱρετικοί. **Αὐτοὶ ὄχι μόνον ἀθετοῦν τοὺς Ἁγίους Πατέρες, ἀλλά καταργοῦν τὴν ὀρθόδοξη πατερικὴ παράδοση, συμβουλεύοντάς μας νά ἀκολουθούμε τίς πληροφορίες «θεοφωτίστων καὶ χαρισματικῶν γερόντων», ἐνῶ τήν κατατεθειμένη**

λύση ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων ἀπό τό ἴδιον ἅγιον Πνεύμα, στὸ τὶ ὀφείλουμε νὰ πράττουμε ἐν καιρῷ αἱρέσεως, νά τήν ρίπτομεν εἰς τόν κάλαθον τῶν ἀχρήστων, καὶ στὴν ούσία, καταργούμε τὴν πατερικὴ παράδοση!!

Ἡ δυνητικὴ ἑρμηνεία τοῦ ΙΕ΄ κανόνος ἐξυπηρετεῖ τοὺς οἰκουμενιστὲς καὶ τοὺς χλιαρούς, ἀδιαφόρους-δειλοὺς χριστιανούς. Ἔτσι διατηροῦν οἱ ἐπίσκοποι αὐτοὶ τὴν ἑνότητά τους, ποὺ ἔχει κέντρο τὸν ἑαυτό τους καὶ ὄχι τὴν πίστιν, ἐνῶ οἱ χριστιανοὶ λυτρώνονται ἀπ᾽τὶς τύψεις τῆς συνειδήσεως γιὰ τὸν ὁμολογιακὸ ἀγῶνα ὑπὲρ τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ ποὺ θἄπρεπε νὰ κάνουν. Ὁ 33[ος] Ἀποστολικὸς κανών, θέλει νὰ γίνεται ἀκριβὴς ἐξέτασις τῆς πίστεως τοῦ κληρικοῦ πρὶν ἐπικοινωνήσει μαζί του ὁ κάθε ὀρθόδοξος. Ἂν ἦταν δυνητικὸς ὁ κανών, δὲν θὰ ἐνομοθετοῦσαν αὐτὰ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι, οὔτε βέβαια ἐν καιρῷ αἱρέσεως θὰ ὑπῆρχαν ὁμολογητές. Σήμερα δὲν θὰ εἴμασταν ὀρθόδοξοι. Τὸ πῦρ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ σβύνει μόνο μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ ἑρμηνεία τοῦ κανόνος ΙΕ΄ τῆς Α΄Β΄ συνόδου, δηλαδὴ ἀποτείχισις καὶ σὺν Θεῷ **νὰ γίνει σύγκλιση Ὀρθοδόξου Συνόδου** ποὺ θὰ τακτοποιήσει τὰ κακῶς ἔχοντα.

Ὁ όσ. Θεόδωρος ὁ Στουδίτης μᾶς δείχνει τὴν ὁδὸν τῆς καλῆς ἀθλήσεως ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν. «Τὸ σῶμα μου μεμβράνη καὶ τὸ αἷμα μου μελάνι, νὰ γράφω πάντα ΟΧΙ εἰς τὴν κακοδοξία. Καὶ ὀρθόδοξον πίστιν ἔχειν καὶ ψευδοδιδασκάλων (οἰκουμενιστῶν) τὴν κοινωνίαν φεύγειν. Ὁ μὴ ἀναθεματίζων τὸν κακόδοξον ποιμένα εἶναι τῆς αὐτοῦ μερίδος» P.G. : 99,953 καὶ σελ. 1028 β.

Οἱ ἁγιορεῖτες ἀποτειχισθέντες δὲν θεωροῦν τὰ μυστήρια τῶν μνημονευόντων οἰκουμενιστὰς ποιμένας εἶναι ἄκυρα, ἀλλὰ ὅτι στεροῦνται ἁγιαστικῆς χάριτος λόγω τῆς αἱρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, καὶ γιὰ αὐτὸν τὸν λόγο διακόπτουν τὴν κοινωνία μὲ αὐτοὺς. Τὸ ἔχουν δημοσιεύσει σὲ ἔντυπα, ἱστοσελίδες, ἀκόμη και εἰς τὴν ἐφημερίδα "Ὀρθόδοξος Τύπος".

Τὸ 1987 εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος Κελλιῶτες πέριξ τῶν Καρεῶν καὶ Καψάλας, 42 γέροντες - μοναχοὶ διέκοψαν τὸ μνημόσυνον τοῦ πατριάρχου Δημητρίου (ἐδημοσιεύθη πρωτοσέλιδο καὶ εἰς τὸν 'Ὀρθόδοξο Τύπον'. **Τότε οἱ ἁγιορείτες ποὺ φοβόταν νὰ διακόψουν τὸ μνημόσυνο ἐδικαιολογοῦσαν ἑαυτοὺς λέγοντας· "Δὲν ἔχουμε πληροφορία νὰ παύσουμε** τὸ μνημόσυνο τοῦ πατριάρχου Δημητρίου". Ἀπαντοῦσαν οἱ ἀποτειχισθέντες τότε: «Οἱ ἅγ.Πατέρες εἰς τὶς οἰκουμενικὲς συνόδους παρέδωσαν Κανόνες γιὰ τὸ τί πρέπει νὰ γίνεται ὅταν προκύψει κάποιο πρόβλημα καὶ δὲν ἔλεγαν, ἂς ρωτοῦν οἱ χριστιανοὶ τοὺς πνευματικούς-Γεροντάδες τῆς ἐποχῆς τους **καὶ ὅτι τοὺς πληροφορήσει ὁ Θεός!!** Οἱ ἅγιοι μάρτυρες ποὺ διέκοψαν κοινωνία μὲ τοὺς αἱρετικοὺς πρὶν γίνει σύνοδος, ἦταν ἐκτὸς ἐκκλησίας; Ὅποιος θέλει νὰ τοὺς τιμᾶ καὶ νὰ βαδίσει εἰς τὰ ἴχνη τῆς ὁμολογίας αὐτῶν πρέπει νὰ μιμηθεῖ αὐτοὺς εἰς τὴν ἀποτείχιση.

Ἡ Ὑπεραγία Θεοτόκος ὅταν ἤρχοντο οἱ Λατινόφρονες εἰς τὸ Ἅγ. Ὄρος νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἕνωση τῆς Λυών (1274 μ.Χ.) μὲ τοὺς παπικοὺς εἶπε: "Ἔρχονται οἱ ἐχθροὶ τοῦ Υἱοῦ μου καὶ ἐμοῦ".

"Ὁ κοινωνῶν μὲ ψευδοποιμένας-κακοδόξους, γίνεται ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ" (όσ.Θεόδωρος Στουδίτης P.G. :99,1205)

Ἡ ὀρθὴ πίστις λέγει ὁ ἅγ. Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος εἶναι ὁ ἀναγωγεύς (=μεταφορικὸ μέσον) εἰς τὸν Θεόν, τὰ δὲ ἔργα (προσευχή, ἀγαθοεργίες κ.λ.π.) εἶναι ἡ ὁδός. Δὲν μπορεῖ νἆναι ὀρθόδοξος ὅποιος κοινωνεῖ μὲ οἰκουμενιστάς.

Ὁ ἅγ. Ἀναστάσιος ὁ Σιναΐτης εἰς τὸ βιβλίο "Ὁδηγός" εἰς τὴν πρώτη ἐρώτηση λέγει ὅτι ἀληθὴς χριστιανὸς εἶναι οἶκος Θεοῦ συνιστάμενος ἐξ ὀρθῶν δογμάτων καὶ ἔργων τηρήσεως ἐντολῶν τοῦ Εὐαγγελίου.

Οἱ ἅγιοι λέγουν ὅτι ἡ ὀρθόδοξος πίστις καὶ ἔργα Ἀγάπης εἶναι τὰ δύο πτερὰ ποὺ μᾶς ἀνεβάζουν εἰς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν. «Ὁ κόσμος ὅλος δὲν εἶναι ἄξιος μιᾶς ψυχῆς ποὺ φυλάτεται ἀμόλυντη ἀπὸ αἱρετικὴ κοινωνία καὶ παντὸς κακοῦ» (όσ. Θεόδωρος Στουδίτης P.G. :99,1205)

Πολλοὶ ἰσχυρίζονται πὼς πρέπει οἱ χριστιανοὶ νὰ περιμένουν γιὰ νὰ ἐνημερωθοῦν κι᾿ἄλλοι ἄνθρωποι γιὰ τὴν παναίρεσι τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ μετὰ νὰ ἀποτειχισθοῦν. Ἡ ἀπάντηση τῶν πατέρων εἶναι ἡ ἑξῆς: «Ἔχετε τὸ δόγμα τῆς ἑνότητος ὑπεράνω τοῦ δόγματος τῆς ἀληθείας καὶ γίνεται σε ἐσᾶς ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς παπικοὺς ποὺ ἔφθασαν σ᾿αὐτὰ τὰ χάλια. Ἀντὶ νὰ διαμαρτυρηθοῦν καὶ ν᾿ἀποτειχισθοῦν εὐθὺς μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς καινοτομίας, παρέμεναν σὲ κατάκριτη κοινωνία καὶ ἰδοὺ τὰ ἀποτελέσματα».

Τίς ἡ ὠφέλεια νἄχωμεν ὅλας τὰς ἀρετὰς καὶ νὰ στερούμεθα τὴν ὀρθὴν πίστιν; Πάλιν ποία ἡ ὠφέλεια τῆς ἀκριβοῦς πίστεως, ἄνευ ἀγάπης τοῦ πλησίον καὶ ταπεινὸν φρόνημα; Ὅποιος εἶναι πτωχὸς στὸ ἕνα ἢ στὸ ἄλλος ἄς πλουτίσει ἐργαζόμενος καταλλήλως.

Οἱ οἰκουμενιστὲς μὲ τὸ νὰ προβάλλουν τὰ θαύματα καὶ πνευματικὸ ἀγῶνα «ἐντὸς Ἐκκλησίας», συγχύζουν τὸ ποίμνιο καὶ παραμένει ἐνόχως σὲ κοινωνία μ᾿αὐτούς. Ὁ Μ. Φώτιος γράφει: «Χριστομαχοῦσιν (οἱ οἰκουμενιστές) ὑπὸ τὸ ὀνόματι τῆς εἰρήνης» (P.G. : 102,873). Καὶ ὁ Μ. Βασίλειος εἰς τὴν 295 ἐπιστολή του λέγει: «Ἡ πίστις ἐστὶν ἡ σώζουσα ἡμᾶς, δι᾿ἀγάπης ἐνεργουμένη». Ἐν καιρῷ αἱρέσεως ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου τῶν Ἱ.Κανόνων καὶ ἁγίων Πατέρων εἶναι τὸ, μή «κοινωνεῖτε μὲ κακοδόξους ποιμένας» δηλαδὴ ἀποτείχισις. «Αὐτὸς ποὺ δὲν ἐργάζεται τὶς ἐντολές, κατὰ τὴν ἀναλογία τῆς ἀπραξίας ἐπιδεικνύει καὶ τὸ μέτρο τῆς ἀπιστίας του καὶ δέχεται σύμφωνα μ᾿αὐτὴν καὶ τὴν στέρηση τῆς θείας χάριτος» (ἁγ. Μάξιμος ὁμολογητής. Πρὸς Θαλάσσιον Ἐρώτησης 54)

«Ἡ ὀρθόδοξος πίστις, θεμέλιος νοεῖται δι᾿ἧς γεννᾶται πᾶσα ἀρετή» (ἁγ.Γρηγόριος Νύσσης P.G. :45,588). Ὁ παραβάτης τῶν Ἱερῶν Κανόνων «κατ᾿αὐτοὺς (τοὺς κανόνας) καθηρημένος ἐστὶ (Θεόδωρος Στουδίτης P.G. : 99,997) διὰ δὲ τὸ ἁρμόδιον ἐκκλησιαστικὸν ὄργανον καθαιρετέος ἤτοι ὑπὸ κρίσιν». Μέχρι καταδίκης τοῦ Νεστορίου, τὰ παρ᾿αὐτοῦ μυστήρια ἐλογίσθησαν ἰσχυρά, «οὐδεὶς τῶν ὑπ᾿αὐτοῦ χειροτονηθέντων καθηρέθη» (Μ. Φωτίου, P.G. : 104,1224). Μέχρι συνοδικῆς καταδίκης τῶν ψευδοποιμένων εἰκονομάχων, καινοτόμοι καὶ ὀρθοδοξοῦντες λέγονται ἀπὸ τὴν 7η Οἰκουμενικὴ Σύνοδον διεστῶτες ἐν διαφωνία, ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας, οἱ μὲν ὑπὲρ τῆς κακοδοξίας, οἱ δὲ ὑπὲρ τῆς Ὀρθοδοξίας. (Ἐπιστολὴ Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου Mansi 13,408)

Ἡ καθ᾽ὅλου ἐκκλησία εἶναι ἀλάθητος καὶ ἀήτητος. Οἱ πιστοὶ ἢ κατὰ τόπους εκκλησίες δυνατὸν νὰ ἡττηθοῦν ἐν τῇ πίστει (διαιρέσεις, σχίσματα ...) πτῶσις εἰς αἵρεσιν. Ἡ ἐκκλησία «ὡμοιώθη» πρὸς ἀγρὸν μὲ σῖτον καὶ ζιζάνια. Νοσοῦντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ πλανώμενοι περὶ τὴν ὀρθόδοξον πίστιν και ἁμαρτάνοντες, μὴ κριθέντες ἀκόμη συνοδικῶς.

Πᾶσαι αἱ Οἰκουμενικαὶ σύνοδοι ὑπῆρξαν καρπὸς Ἱερῶν ἀγώνων τῶν ἀποτειχισθέντων.

Ἡ κοινωνία μὲ ποιμένας ποὺ διδάσκουν κακοδοξίες, ἐπιφέρει μολυσμόν, ποιεῖ ἔχθραν μὲ τὸν Θεὸν καὶ ὁδηγεῖ εἰς αἰώνιον κόλασιν (ὁσ. Θεόδωρος Στουδίτης P.G. :99,1205 A κ΄ 1275 c καὶ 1665 A. «Μολυσμὸν ἔχει ἡ κοινωνᾶ καὶ μόνο ποὺ γίνεται μνημόνευσις, δὲν μπορεῖ νἄναι ὀρθόδοξος αὐτός (ὁ ἱερεύς ἢ ἐπίσκοπος) ποὺ μνημονεύει κακόδοξον (δηλαδὴ σήμερον οἰκουμενιστὴν ποιμένα)» 1669 A. Καὶ συνεχίζει περὶ μολυσμοῦ ὁ ὁσ. Θεόδωρος Στουδίτης γράφων: «Τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου προστάσσοντος μηδεμίαν κοινωνία ἔχειν πρὸς αἱρετικούς, ἀλλ᾽οὔτε πρὸς τοὺς κοινωνοῦντας μετὰ τῶν ἀσεβῶν» (1393 A). Τοιαύτη κοινωνία ἀπὸ τὸν ἅγ. Γρηγγόριο Νύσσης P.G. :44,233 εἶναι πρόοδος πρὸς τὸ χεῖρον δηλαδὴ αἰωνία ἀπώλεια ψυχῆς. Ἐνῶ τὸ κρατεῖν τὴν ὀρθόδοξη παράδοση σημαίνει ἄνοδον εἰς τὴν βασιλεία τῶν οὐρανῶν· (Τριώδιον, ὄρθρος Μεγάλης Δευτέρας). Ὁ ἅγ. Κύριλλος Ἀλεξανδρείας γράφει πρὸς τοὺς χριστιανοὺς τῆς Κωνσταντινουπόλεως οἱ ὁποῖοι δὲν εἶχον ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μὲ τὸν Νεστόριο (πρὶν γίνει ἡ Γ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος), τοὺς μακαρίζει διότι δὲν ἐμολύνθησαν : «ἀσπίλους καὶ ἀμώμους ἑαυτους ἐτηρήσατε, μήτε κοινωνοῦντες Νεστορίῳ ἐφ᾽ὅσον δὲν εἶναι ποιμήν, ἀλλὰ λύκος» (Mansi 4,1096)

«Ὅποιος διδάσκει ἀντορθόδοξα (ὅπως οἱ Οἰκουμενιστές, γίνεται ρυπαρὸς καὶ εἰς τὸ ἄσβεστον πῦρ θὰ ὁδηγηθεῖ, ὁμοίως καὶ ὁ ἀκούων, ὁ μνημονεύων καὶ κοινωνῶν αὐτοῦ» (Ἅγ. Ἰγνάτιος Θεοφόρος P.G. :5,657)

«Φόνος ψυχῆς, ἡ παραδοχὴ ψευδοδοξίας» (Μέγας Βασίλειος P.G. : 32,525c). Ὁ κοινωνῶν-μνημονεύων ψευδοεπίσκοπο μολύνεται δηλαδὴ σκοτίζεται ἡ ψυχή του καὶ ἔρχεται εἰς τὸ καταθαρσεῖν τῆς ἁμαρτίας (δηλαδὴ γενόμενος ψεύστης, ἄδικος, διώκτης κ.λ.π.) [Μέγας Βασίλειος P.G. : 30,756c]. «Ὅσοι χωλαίνουν στὴν πίστη, νὰ μὴ κοινωνοῦμεν αὐτοῖς» Ἐπιστ. Μ. Βασιλείου 266. «Ἡ κοινωνία μὲ ψευδοδιδασκάλους εἶναι πνευματικὴ μοιχεία» (Ἅγ. Θεόδωρος Στουδίτης P.G. : 99,1176)

«Τὸ μνημόσυνο-κοινωνία μὲ ψευδοποιμένας μολύνει, ὅπως ἀρρωσταίνει ἕνας ποὺ ἀναπνέει σὲ χῶρο ἀσθενῶν μὲ μεταδοτική (θανατηφόρο) νόσο Πρὸς τοὺς φαύλους συναναστροφή, μεγάλα κακὰ στὴν ψυχὴ μεταδίδει».. (Ἅγ. Ἰωάννης Δαμασκηνός P.G. : 96,353)

«Θὰ εἶμαι πάντοτε ἀκοινώνητος πρὸς τὸν πάπα καὶ σὲ ὅσους ἔχουν κοινωνία μ᾽αὐτόν» (πατριάρχης Γεννάδιος. «Ὅπου Ὀρθόδοξος πίστις ἐκεῖ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπου ἀπιστία (=Οἰκουμενισμός) ἐκεῖ τὸ πονηρὸν πνεῦμα» (Ἰωάννης Δαμασκηνός P.G. : 96,533)

«Ποιμὴν μὴ διδάσκων μὲ ἀκρίβεια τὶς θεῖες ἐντολές, θὰ δικαστῇ ὡς φονεὺς γιὰ τὴν ἀπώλεια ψυχῶν. Οἱ ἀκολουθοῦντες τέτοιο ψευδοποιμένα θὰ ἀπολεσθοῦν» (Μεγάλου Βασιλείου Ε.Π.Ε. 31,46)

Ἂν εἶναι προαιρετικὴ (δυνητική) ἡ ἀποτείχισις διατὶ οἱ σύνοδοι καὶ οἱ ἅγιοι ὁμιλοῦν γιὰ μολυσμὸ καὶ θάνατο ψυχῆς σ᾽ὅποιον πραμένει σὲ κοινωνία μὲ ψευδοποιμένας; Δατὶ οἱ ἀποστολικὲς δαταγὲς β΄,19 λέγουν ὅτι ὁ ἀκολουθῶν ψευδοποιμένας, θάνατον ἔχει καὶ πρέπει νὰ φεύγῃ ἀπ᾽αὐτοὺς διὰ νὰ μὴ κολάζεται αἰωνίως;

Διατὶ ὁ ἅγιος Γρηγόριος Παλαμᾶς λέγει νὰ φεύγουμε αὐτοὺς ποὺ δὲν δέχονται τὶς πατερικὲς ἑρμηνεῖες P.G. : 151,421 ὅπως ὁ ἴδιος δὲν μνημόνευε τὸν Καλέκα, ἂν ἡ ἀπομάκρυνσις ἀπὸ λυκοποιμένας ἦταν θέμα προαιρετικό; Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος βοᾷ: «Τί ποιεῖς ὦ ἄνθρωπε; Κοινωνεῖς μὲ τοὺς καταφρονητὰς τῶν ἱερῶν νόμων; (Δὲν λέγει ἐδῶ, ὅποιος θέλει ἂς μνημονεύῃ-κοινωνεῖ μ᾽αὐτούς!!).

Αὐτοὶ ποὺ κοινωνοῦν ἢ σιωποῦν μὲ τοὺς ἔχοντας διεστραμμένα δόγματα εἶναι ἄξιοι μεγάλων ποινῶν-τιμωριῶν (7ος κανὼν τῆς 3ης Οἰκουμενικὴς Συνόδου).

Ἡ Σύνοδος τοῦ 1351 ἐν Κωνσταντινουπόλει ποὺ ἀναθεμάτισε τὸν Βαρλαὰμ καὶ Ἀκίνδυνον νομοθετεῖ τὴν διακοπὴ κοινωνίας ὄχι μόνο μὲ κακοδόξους, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅσους κοινωνοῦν μαζί τους. (Δογματικὴ καὶ συμβολικὴ θεολογία τόμος β΄ σελὶς 271, Ἰωάννου Ρωμανίδη). Εἰς τὸ Δευτερονόμιο λέγει: «Πρὸ προσώπου σου ἡ ὁδὸς τῆς ζωῆς (τήρησις θείων ἐντολῶν, ὁμολογία πίστεως-διακοπὴ κοινωνίας μὲ ψευδοποιμένας) καὶ ὁδὸς τοῦ θανάτου (σήμερον κοινωνία τῶν ἀκοινωνήτων οἰκουμενιστῶν, ἔκλεξαι Σὺ τὴν Ζωήν»!! (Δευτερονόμιον 30,19).

«Ἡ καταπολέμησις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἤδη γίνεται μὲ ἐνημέρωσι κλήρου καὶ λαοῦ γιὰ ψευδοσύνοδο Κολυμπαρίου μὲ βιβλία, συνέδρια ...» (π.Ἄγγελος Ἀγγελακόπουλος).

Λόγος γιὰ ἀποτείχισι οὐδείς! Ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς 92 ἐπιστολή του· «...οἱ ναοὶ ἔρημοι τῶν ἐκκλησιαζομένων, φεύγουν ἀπ᾽τοὺς ναούς ... ὡς διδασκαλεῖα ἀσεβείας»!! «Μικρὸν τὸ ποίμνιον; ἀλλ᾽οὐκ ἐπὶ κρημνῶν φερόμενον» (ἅγ. Γρηγόριος Θεολόγος).

Εἶναι τοσαύτη ἡ ἐντολὴ τῆς ἀποτειχίσεως ὥστε ὁ ἐπιχειρῶν ἀνατροπὴν ταύτης ὑπόκειται, κατὰ τὴν ΣΤ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδον εἰς καθαίρεσιν ἢ ἀφορισμόν (β΄ κανών, 6ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ὁ Γ΄κανὼν τῆς Γ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου δικαιώνει τοὺς πιστοὺς ποὺ ἀποτειχίστηκαν ἀπ᾽τὸ Νεστόριο, πρὶν καταδικαστεῖ ὁ Νεστόριος συνοδικῶς, γιαυτὸ ὁ Νεστόριος τοὺς ἀφώρισε.

Ὁ π. Ἄγγελος δικαιολογεῖ ἑαυτὸν ποὺ μνημονεύει τὸν μητροπολίτη του π. Σεραφείμ, διότι δὲν κηρύττει -λέγει- αἵρεση, εἶναι ἐνάντιος εἰς τὸν Οἰκουμενισμὸ καὶ τὴν σύνοδο τῆς Κρήτης, ἔχει γράψει ἐπιστολὲς διαμαρτυρίες εἰς τὸν πάπα, τὸν Βαρθολομαῖο καὶ τὸν Ἐρντογκάν κλπ... Οἱ ἅγιοι λέγουν, ὡς προανεφέρθη, τὶ εὐθύνη ἔχει ὁ κοινωνῶν καὶ μνημονεύων οἰκουμενιστάς. Συλλειτουργεῖ μὲ συνοδοιπόρους τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀναθεματίζει ὁ Πειραιῶς Σεραφεὶμ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὀρθοδοξίας (διαβάζοντας τό "Συνοδικό") τοὺς οἰκουμενιστὰς καὶ συνεχίζει νὰ κοινωνεῖ μὲ ψευδοποιμένας ἀναθεματίζοντας ἔτσι τὸν ἑαυτόν του. «Ὁ κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινώνητος ἔσται» (Β΄ κανὼν τῆς Συνόδου τῆς Ἀντιοχείας). Ἐγκωμιάζει τὸν Βαρθολομαῖο μὲ τὸ νὰ στέλνει δῶρο εἰς τὸν πατριάρχη τὴν φωτογραφία τοῦ ἰδίου σὲ εἰκόνα («Τοὺς τολμῶντας ἑτέρως φρονεῖν ἢ διδάσκειν» λέγει ἡ Ζ΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἢ κατὰ τοὺς ἐναγεῖς αἱρετικοὺς τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις ἀθετεῖν καὶ καινοτομίαν τινὰ ἐπινοεῖν ...καθαιρεῖσθαι προστάσσομεν» (Ὅρος 7ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Δηλαδὴ

ὑπὸ τῆς Συνόδου χαρακτηρίζονται καὶ οἱ καταφρονητὲς τῶν ἱερῶν παραδόσεων ὡς αἱρετικοί..!

Ἀλλοίμονον ὅμως εἰς τοὺς δῆθεν ἀντιοικουμενιστάς, τοὺς μόνους ἐν Ἑλλάδι κληρικοὺς ποὺ ἐφαρμόζουν ὀρθὰ τὴν διακοπὴν μνημοσύνου (ἰδὲ σελὶς 2 τοῦ ἀνὰ χεῖρας φυλλαδίου) κατὰ τὸν π. Ἄγγελο Ἀγγελακόπουλον, τὸν Πειραιῶς π. Σεραφείμ, Ναυπάκτου π. Ἱερόθεον καὶ ἄλλους τὰ αὐτὰ φρονούντων, οἱ ὁποῖοι ὄχι μόνον δὲν εἰσέρχονται εἰς τὸ στάδιον τῆς ὁμολογίας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ εἰσέλθουν ἐμποδίζουν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ προχωρᾷ πιὸ ἐλεύθερα ὁ οἰκουμενισμός. Ἀσφαλῶς μερικοὺς ὁμοίους αὐτῶν θὰ εἶχε ὑπ᾽ὄψιν του ὁ Μέγας Βασίλειος ὅταν ἔγραφε: «Πρὸς τῷ φανερῷ πολέμῳ τῶν αἱρετικῶν ἔτι καὶ ὁ παρὰ τῶν <u>δοκούντων ὀρθοδοξεῖν</u> ἐπαναστάς, πρὸς ἔσχατον ἀσθένειας, τὰς ἐκκλησίας κατήγαγε» (Ἐπιστολὴ 92)

Δεκαετίες ἐνημερώνουν οἱ «ἀντιοικουμενιστὲς» τὸ ποίμνιο ... ὁμολογοῦν τὴν νόσον (παναίρεσιν οἰκουμενισμοῦ) ἀλλ᾽οὐδέποτε ἔρχονται εἰς τὴν θεραπείαν (=ἀποτείχισιν). Ἀξιώματα, μισθός, θέσεις, δόξα τοῦ κόσμου μαζὶ μὲ ὁμολογία δὲν γίνεται, (ὅσ. Θεόδωρος Στουδίτης P.G. : 99,1364)

«Τὰ ἔργα μετανοίας χωρὶς εὐσεβῶν δογμάτων (μνημόσυνο-κοινωνία μὲ οἰκουμενιστάς) δὲν τὰ δέχεται ὁ Θεός» (ἅγ. Κύριλλος Ἱεροσολύμων\ Κατήχησις 4,2).

Οταν ὁ βασιλεὺς Ἰωσαφὰτ συμμάχησε εἰς πόλεμον μὲ τὸν βασιλέα Ἀχαάβ (τοῦ Ἰσραήλ) κατὰ τῶν Σύρων καὶ ἐπέστρεψε, εἰς τὸν οἶκον του ἐν Ἱερουσαλήμ, Ἰοὺ ὁ προφήτης εἶπεν: «Βασιλεῦ Ἰωσαφάτ, βοηθεῖς ἁμαρτωλόν, ἔχεις φιλία μ᾽αὐτὸν ποὺ ἀποστρέφεται ὁ Θεός; κ.λ.π. (Β΄ Βασιλειῶν 19, 1-3). Εἰς τὸν ἴδιον τὸν Ἰωσαφὰτ ἐπειδὴ μὲ τὸν εἰδωλολάτρη Ὀχοζία συνεργαζόταν, ὁ προφήτης Ἐλιέζερ εἶπε: «Ὡς ἐφιλίασας τῷ Ὀχοζία ἔθραυσε Κύριος τὸ ἔργο σου, συνετρίβη τὰ πλοῖα σου ...». (Β΄ Βασιλειῶν 20, 35-37) Ἀὐτὰ συνέβησαν εἰς τὴν Παλαιὰ Διαθήκη, εἰς τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραήλ, ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι εἴμεθα ὁ νέος Ἰσραήλ, τὸ ποίμνιο τῆς Ἐκκλησίας. Φιλία, συνεργασία (πόσο μᾶλλον συμπροσευχή) μὲ ἀσεβεῖς παροργίζει τὸν Θεόν, γενόμενοι αἰχμάλωτοι εἰς τὸν δάβολον. Ὅταν ὁ προφήτης Ἐλισσαῖος ἀσθενοῦσε τὸν ἐπεσκέφθη ὁ βασιλεὺς Ἰσραὴλ Ἰωάς. Ὁ προφήτης εἶπε εἰς τὸν βασιλέα νὰ τοξεύσει ἀπ᾽τὸ παράθυρο ἐπὶ τὴν γῆν καὶ θὰ εἶναι τοῦτο «βέλος σωτηρίας τῷ Κυρίῳ» -νίκη ἕως συντελείας (ἕως τέλους) κατὰ τῆς Συρίας. Ἐτόξευσε τρὶς καὶ ὁ προφήτης ἐλυπήθη καὶ τοῦ εἶπε: «Ἐὰν τόξευες 5 ἢ 6 φορὲς θὰ νικοῦσες τοὺς Σύρους, τώρα μόνο τρεῖς φορὲς θὰ τοὺς νικήσεις (μετὰ αἰχμαλωσία καὶ ὅλα τὰ ἐξ᾽αὐτῆς κακά). [Βασιλειῶν Δ΄. Κεφάλαιον 13, 14-19]

Τὰ ἱστορικὰ αὐτὰ γεγονότα, ἐπαναλαμβάνονται εἰς τὸν κάθε χριστιανὸ εἰς τὸν νοητὸ πόλεμο. Ἐχθροὶ σήμερον ἀναγωγικῶς ἑρμηνευόμενον εἶναι οἱ δαίμονες οἱ ὁποῖοι ἔχουν αἰχμαλωτίσει καὶ κατευθύνουν τοὺς αἱρετικούς. Οἱ δαίμονες διὰ μέσου τῶν παθῶν πολεμοῦν τοὺς ἀνθρώπους. Ἐὰν δὲν τοξεύσωμεν πεντάκις-ἑξάκις δηλαδὴ μὲ ὅλες μας τὶς δυνάμεις, ἐφαρμόζοντες τὰς θείας ἐντολάς, ἔχοντας τὴν ὁμολογία ὀρθοδόξου πίστεως καὶ τὸ ἀκοινώνητον πρὸς τοὺς ψευδοποιμένας (οἰκουμενιστάς) δὲν μποροῦμε μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ νικήσουμε τὸν ἐχθόν μας διάβολον, θὰ εἴμεθα αἰωνίως μετ᾽αὐτοῦ. Ἐν καιρῷ αἱρέσεως αὐτὸ εἶναι τὸ «ἔνδυμα γάμου» (ὀρθόδοξος πίστις, ὁμολογία ἀληθείας ἕως θανάτου), διὰ εἴσοδόν μας εἰς τοὺς «Γάμους τοῦ Νυμφίου»,τὰ δὲ ἔργα ἀγάπης

(=τήρησις θείων ἐντολῶν) εἶναι ἡ ὁδὸς ποὺ μᾶς ὁδηγεῖ ἕως τὴν οἰκία τοῦ Νυμφίου» (δηλαδὴ Βασιλεία Οὐρανῶν). Τὸ πρῶτο ἐπὶ γῆς παρουσίας τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου θαῦμα, εἶναι εἰς τὸν ἐν Κανᾶ γάμον, ὅπου ὁ Κύριος μὲ τὴν Θεοτόκον καὶ τοὺς μαθητάς του. Ὁ ἅγ. Μάξιμος ὁ ὁμολογητὴς ἀναγωγικῶς ἑρμηνεύων λέγει: Νυμφίος ὁ νοῦς, νύμφη ἡ ἀρετή. Μήτηρ τοῦ Λόγου, ἡ ἀληθὴς πίστις. Ὅπως ἡ Θεοτόκος εἶναι μητέρα κατὰ σάρκα τοῦ Χριστοῦ, ὡς Θεὸς ὑπάρχει κατὰ φύσιν δημιουργὸς ὁ Λόγος, ἔτσι σὲ ἐμᾶς πρῶτα τὴν ΠΙΣΤΙΝ δημιουργήσας ὁ Λόγος, ὕστερα γίνεται υἱὸς τῆς πίστεως μας (μὲ τὴν ἐργασία τῶν ἀρετῶν σωματούμενος) λαμβάνοντες τὰ χαρίσματα πρὸς σωτηρίαν. Χωρὶς ὀρθόδοξον πίστιν (καὶ Θεὸς κατὰ φύσιν καὶ υἱὸς κατὰ χάριν ὁ Λόγος) οὐδεμίαν παρρησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν.

[Φοβερὸς ὁ λόγος! Οὐδεμίαν παρρησίαν... δηλαδὴ δὲν ὑπάρχει σωτηρία!] «Ἀναβαίνοντες πρὸς τὸν Θεόν, μηδὲν τῶν εἰρημένων (=διακοπὴ κοινωνίας μετὰ τῶν ψευδοποιμένων) παραλιμπάνοντες, ἵνα μὴ ἀμελοῦντες τὴν πίστιν, τυφλὴν ἔχομεν (μὴ ἔχουσα φωτισμοὺς τοῦ Πνεύματος διὰ τῶν ἔργων) καὶ κολασθῶμεν δικαίως εἰς ἀπείρους αἰῶνας ...» (Ἅγ. Μάξιμος P.G. : 90, 1277D καὶ P.G. :90, 400C)

«Πολλοὶ οἱ λέγοντες, ὀλίγοι οἱ ποιοῦντες, τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς ὤφειλε νοθεύειν διὰ τὴν ἰδίαν ἀμέλειαν, ἀλλ᾽ὁμολογεῖν μὲν τὴν ἑαυτοῦ ἀσθένειαν, μὴ κρύπτειν δὲ τὴν Ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, ἵνα μὴ ὑπόδικοι γενώμεθα, μετὰ τῆς παραβάσεως τῶν ἐντολῶν καὶ τῆς παρεξηγήσεως (=παρερμηνεῖες, ἀντιπατερικὲς διδαχές) τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ» (Ἅγ. Μάξιμος Δ΄ ἑκαντὰς 85. Περὶ Ἀγάπης)

Ὁ μέγας Ἀθανάσιος λέγει: "Ὁ ἀκολουθῶν ψευδοποιμένα ὁδηγεῖται εἰς τὴν κόλασιν" (P.G. : 26,1321).

Ἐκείνων ποὺ τὸ φρόνημα ἀποστρεφόμεθα, δὲν πρέπει νἄχωμε ἐκκλησιαστικὴ κοινωνία μ᾽αὐτούς. (P.G. : 26,1188)

Ὅποιος ὁμιλεῖ-διδάσκει χωρὶς πατερικὲς ἀποδείξεις αὐτὸς λαλεῖ τὸ ψεῦδος (P.G. : 26,1132) καὶ "ἐπινοεῖ ἑαυτῷ τὰ μὴ δέοντα ... μὴ ἄξια περὶ Θεοῦ λέγων, ἀσύγνωστον ἔχει τὴν δίκην τῆς τόλμης" (P.G. : 26,224 B). Οἱ οἰκουμενιστὲς καὶ οἱ κοινωνοῦντες μ᾽αὐτοὺς ἐξουσιάζονται ἀπὸ τὸ πονηρὸν πνεῦμα (P.G. : 26,376 C) οὔτε ἐλεγχόμενοι παύονται, μὴ βλέποντες αὐτὰ ποὺ πρέπει νὰ βλέπουν (P.G. : 26,321 B C). Τὸ ἅγιον Πνεῦμα μένει εἰς ἡμᾶς ἕως αὐτὸ τῇ ὁμολογίᾳ φυλάττομεν (P.G. : 26, 373 C). Ἐκ τοῦ μολυσμοῦ τῆς κοινωνίας μὲ οἰκουμενιστὰς γίνεται σκοτισμός (=ἀδόκιμος νοῦς, ποὺ ποιεῖ τὰ μὴ καθήκοντα ... ἀρνοῦνται τὴν ἀποτείχιση) (P.G. : 26, 477C) καὶ δὲν ἔχουν μάτια νὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια καθὼς ὁ μάρτυς Κορδᾶτος ἔλεγε εἰς τὸν τύραννο: "Σκοτεινὴ σοι ἡ ἀλήθεια φαίνεται, ἐπειδὴ τυφλοὺς ἔχεις τοὺ ψυχικοὺς ὀφθαλμούς".

«Φεῦγε ἀπὸ τοὺς καπηλεύοντας τὴν θεοσέβειαν. Οὗτοι ψυχὴν ἔχουν διαβολικήν, διὰ νὰ μὴ κολάζεσαι αἰωνίως» (P.G. : 26,1257)

Μαζὶ μὲ τοὺς αἱρετικοὺς συγκαταδικάζονται, ὅσοι διαφωνοῦν στὰ λόγια, ἀλλὰ κοινωνουν μὲ ψευδοποιμένας οἰκουμενιστάς (Ὅσ. Θεόδωρος Στουδίτης P.G. : 99,1049, 1164, 1205)

Ὁποία ἡ κεφαλή, τοιοῦτον καὶ ὅλον τὸ σῶμα (κατὰ τὸν Ὅσ. Θεόδωρο Στουδίτη P.G. : 99,1553 τονίζοντας τὴν εὐθύνη καὶ τὴν βλάβη ψυχῆς μόνο ἐπειδὴ ἔχομε κοινωνία μὲ κακόδοξο ποιμένα. Ὑπακοὴ ἐστὶ πίστις ἀληθὴς καὶ βίος ἔνθεος.

Ἐπαινετὴ καὶ θεάρεστος ἑνότης εἶναι μία, τῆς ἀληθοῦς ὁμολογίας τῆς ΠΙΣΤΕΩΣ.

Ἐπιδιώκουμε νὰ εἴμεθα ἐκτὸς τῆς "ἐκκλησίας" ποὺ δὲν παραδέχεται τὴν μοναδικότητά της, ἀλλὰ ἀναγνωρίζει τοὺς αἱρετικοὺς ὡς ἀδελφοὺς ἐν Χριστῷ.

Ἡ ἀποτείχιση ἀπὸ τέτοια "ἐκκλησία" φωτίζει μὲ τὴν καλὴ ὁμολογία τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ποὺ εἶναι ἡ σφραγὶς τῶν μαρτύρων καὶ τὸ ἀψευδὲς σημεῖον τῆς πρὸς τὸν Θεὸν εἰλικρινοῦς ἀγάπης.

Λόγια ποὺ δὲν συνοδεύονται ἀπὸ τὴν συνέπεια καὶ τὴν πράξη δὲν συγκινοῦν κανένα. Ἀρετὴ ποὺ ἀδιαφορεῖ γιὰ τὴν αἵρεση εἶναι νόθος ἀρετή, ὑπενθυμίζει ποιμένα ποὺ ἀφήνει τὰ πρόβατα στὸ λύκο.

Ὅταν γράφουμε νὰ μὴ λησμονοῦμε τί πράττουμε, αὐτὰ πρέπει πάντα νὰ συμφωνοῦν.

Ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ βασιλεύει καὶ οἱ μοναχοὶ μὲ τοὺς ποιμένες ἐνόχως σιωποῦν. Τὰ ἐξομολογητήρια, τῶν πνευματικῶν, ἔχουν καταντήσει δυστυχῶς ὑπνωτήρια ὀρθοδόξων συνειδήσεων, δὲν ὀρθοτομοῦν, καρατομοῦν τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, βαδίζοντες ὁδὸν ἀπωλείας. (P.G. : 90,1076 D)

Ὁ π. Ἄγγελος καὶ οἱ «ἀντιοικουμενιστές» προτιμοῦν σήμερον τὴν ἡσυχίαν τῆς ἐνόχου σιωπῆς, οὐδὲ κατὰ νοῦν φανταζόμενοι τὴν ἀναγκαιότητα διακοπῆς ἐκκλησιαστικῶν σχέσεων πρὸς τοὺς κακοδόξους ἡγέτας των, πρὸς δημιουργίαν ἀμωμήτου θυσιαστηρίου.

Ὁ ἅγ. Μᾶρκος ὁ Εὐγενικὸς γράφει εἰς ἐπιστολὴν του πρὸς ἁγιορείτην ἡγούμενον: "Τοῦτό ἐστι τὸ καύχημα ἡμῶν, ἡ καλὴ κληρονομία τῶν Πατέρων ἡμῶν. Μετὰ ταύτης ἐλπίζομεν νὰ σταθοῦμε εἰς τὸν Θεὸν καὶ νὰ λάβωμεν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν μας".

Ὁ Ἁγιορείτης Γέρων Σάββας Καψαλιώτης (+1991) ἔλεγε: "Δύο δρόμοι ὑπάρχουν, τῶν ὁσιομαρτύρων Ἁγιορειτῶν ἐπὶ πατριάρχου Ἰωάννου Βέκκου (1276) μαρτυρησάντων καὶ τῶν τυμπανιαίων τῆς Ἱ.Μ.Λαύρας ὁσίου Ἀθανασίου, οἱ ὁποῖοι συλλειτούργησαν μὲ τοὺς λατινόφρονας καὶ μετὰ θάνατον ἔμειναν ἀδιάλυτοι, θέαμα φρικτόν. Γι᾽αὐτοὺς τοὺς κληρικοὺς ποὺ ἤρχοντο τότε νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἕνωσιν μὲ παπικοὺς ἡ Παναγία μας εἶπε: "Ἔρχονται οἱ ἐχθροὶ τοῦ Υἱοῦ μου καὶ ἐμοῦ..."!

Ὁ διδάσκων ἀντίθετα ἀπ᾽ὅ,τι ἡ Ὀρθόδοξη πατερικὴ παράδοση, προσβάλλει τοὺς θεοφόρους διδασκάλους καὶ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησία, γενόμενος αἴτιος ψυχικοῦ θανάτου. (Μ. Ἀθανάσιος P.G. : 26, 1052 A)

Καλὸν εἶναι πρὶν ἐπωμισθεῖ ὁ π. Ἄγγελος ρόλο διδασκάλου νὰ διδαχθεῖ πρῶτα ὁ ἴδιος αὐτὰ ποὺ πρόκειται νὰ διδάξει. Ἔχοντας οδηγὸ τό "Πηδάλιο" καὶ τοὺς ἁγίους Πατέρας νὰ φυλάξουμε ἑαυτοὺς ἀμετόχους τῆς θεοχωρίστου κοινωνίας τῶν ψευδοποιμένων-ψευδοδιδασκάλων Οἰκουμενιστῶν εἰς δόξαν χριστοῦ καὶ ΧΑΡΑΣ τῶν ἀγγέλων (=Θεοτόκου). ΑΜΗΝ (Ἐπιστολὴ 207 Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου).

Γέρων Ἀλύπιος

Καψάλα Ἅγ. Ὄρος
Αὔγ. 2018